

Ilie Gheorghe, dar textul este cel ce ne duce către zonele durerii și ale absurdului existenței.

Teatrul Național din Craiova. Năzdrăvanul Occidentului de J. M. Synge. Regia: Bocsárdi László. Versiunea scenică: Mircea Cornișteanu.

Decorul: Bartha Jozsef. **Costume:** Köthay Dobre Judith. **Muzica:** Konczai Arpád. **Cu:** Constantin Cicort, Iulia Lazăr, Ilie Gheorghe, Mirela Ciobă, Valer Dellakeza, Nicolae Poghirc, Valentin Mihali, Ion Colan, Romanița Ionescu, Petra Zurba, Ramona Păsărică, Geni Macsim. **Data premierei:** 10 septembrie 2001.

Claudia LIPAN

„Tot românii plânu-mi-s-a...”

...astfel a început o nouă ediție a *Festivalului Humerror*, cu moștenirea dureroasă că ne-am cam pierdut pofta de răs; cu toate acestea, cei care au intrat timp de o săptămână în sala de spectacol a Teatrului Odeon au păstrat ceva-ceva din convingerea că poate fi mai bine. Același sentiment se resimte și din recitalul Maiei Morgenstern, intitulat *Trei nopți cu Marx*, după textul lui Mircea Dinescu. Mergând pe linia discursului permanent cu publicul, adresarea directă afectează rând pe rând martorii unui personaj scăpat, parcă, din nemulțumirea bătrâneilor ce-și așteaptă pensiile pe la ușă, din pământul bătut de piatră al câte unui agricultor zelos, din discrepanțele unei generații fără rădăcini... Anonim și solitar, omul văzut de Mircea Dinescu mai are un singur pas până la integrarea în masă. Emoția acestei noi perspective este transmisă de puterea obișnuinței. Deprins cu ideea că nivelul de trai poate fi (la un moment dat) mai bun, *el, ea, noi, tu*, acest personaj multiplu, seamănă cu toți cei despre care vorbește. Este neliniștit, umilit, învingător etc., aparține oricărei imagini contemporane despre ceea ce ne înconjoară. Maia Morgenstern revine pe scenă după o evoluție nu tocmai inspirată de la sfârșitul stagiunii trecute. Tenta de umor

negru care există în lipsurile eroinei o determină pe interpretă să își supraliciteze demonstrația. Partea nereușită a acestei încercări este că spectacolul devine un fel de medicament fără prescripție; îl iei și gata! El nu mai convinge, ci pur și simplu se zbate pentru a crea o impresie. Partea bună a lucrurilor ține nu de scrierile sporadice ale textului, cât de potențialul scenic al talentatei actrițe, care reușește uneori, în recital, să aducă o nuanță sensibilă, prăfuită de agitația noastră zilnică. Nu a mirat probabil pe nimeni faptul că alături de Maia Morgenstern a urcat, încă o dată, pe scenă compozitoarea Dorina Crișan Rusu. Acompaniamentul discret, potrivit unui „one woman show”, a transformat sala de la Odeon într-un café-theatre neobișnuit de spațios. Ceea ce nu a împiedicat-o pe Maia Morgenstern să umple de multe ori momentele goale ale textului cu mișcări circulare fără răspuns. O lecție de supunere în fața limbajului teatral, a unui spectator venit acolo chiar și la-ntâmplare – la eoul unei intrări libere. Or, dacă teatrul crește în continuare pe experiența spectacolului cu priză la public, dar cu un bagaj creativ insuficient sau inexistent, atunci... „viitorul” nu sună întotdeauna așa de bine!